

Bryssel den 2 december 2016
(OR. en)

15091/16

**Interinstitutionellt ärende:
2016/0376 (COD)**

**ENER 413
ENV 754
TRANS 473
ECOFIN 1149
RECH 340
IA 124
CODEC 1789**

FÖRSLAG

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	1 december 2016
till:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2016) 761 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet

För delegationerna bifogas dokument – COM(2016) 761 final.

Bilaga: COM(2016) 761 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.11.2016
COM(2016) 761 final

2016/0376 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 399 final}
{SWD(2016) 401 final}
{SWD(2016) 402 final}
{SWD(2016) 403 final}
{SWD(2016) 404 final}
{SWD(2016) 405 final}
{SWD(2016) 406 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- **Motiv och syfte med förslaget**

”Energieffektivitet först” är en central del av energunionen och omsätts genom detta förslag i praktiken. Den billigaste, renaste och tryggaste energin är den som inte används överhuvudtaget. Energieffektivitet behöver betraktas som en energikälla i sig. Den utgör ett av de mest effektiva sätten för att stödja övergången till en koldioxidsnål ekonomi och för att skapa tillväxt, sysselsättning och investeringsmöjligheter.

Europeiska unionens rättsliga ram utformades runt ett energieffektivitetsmål på 20 % för 2020. Detta behöver nu ställas om till ett perspektiv mot 2030, i enlighet med Europeiska rådets överenskommelse 2014 om ett mål på minst 27 % för 2030, något som ska ses över senast 2020 med siktet inställt på 30 %, och Europaparlamentets resolution som efterlyser ett bindande mål på 40 %.

I detta förslag fastställs ett bindande energieffektivitetsmål på EU-nivå på 30 % för 2030. Detta kommer att ge medlemsstater och investerare ett långsiktigt perspektiv för planering av sin politik och sina investeringar och för anpassning av sina strategier i riktning mot energieffektivitet. Med stöd från särskilda strategier på EU-nivå och på nationell och regional nivå kommer detta mål att innebära flera avsevärda fördelar för Europa. Ett sådant mål representerar 17 % minskad användning av slutlig energi jämfört med 2005. Det kommer att öka den ekonomiska tillväxten, med en BNP-ökning på cirka 0,4 % (70 miljarder euro) som resultat. Högre energieffektivitet kommer att hjälpa europeiska företag att förbättra sin konkurrenskraft genom att deras kostnader hålls nere, med elpriser för hushåll och industri som i genomsnitt förväntas sjunka från 161 till 157 euro/MWh. Det kommer att skapa lokala affärsmöjligheter och arbetstillfällen, med uppskattningsvis 400 000 ytterligare arbetstillfällen inom alla sektorer 2030, särskilt i byggsektorn, inklusive en ökad efterfrågan på kompetent manuell arbetskraft. Byggnader står för den största enskilda energianvändningen i Europa (40 % av den slutliga energin), så ett effektivitetsmål på 30 % har stor potential i sektorn. Slutligen bör kostnader för begränsning av föroreningar och hälsovård minska 4,5–8,3 miljarder euro, och energitryggheten kommer att förbättras avsevärt, med 12 % mindre import av gas 2030.

I enlighet med energieffektivitetsdirektivet måste medlemsstaterna säkerställa att leverantörer och distributörer av energi ökar sina energibesparingar med 1,5 % per år. Detta är en central del av EU:s ramverk för energieffektivitet som genomförs via särskilda kvotpliktsystem eller alternativa åtgärder. Det har visat sig ge en stark dragkraft för att utlösa energibesparingar bland slutanvändare, dra till sig privata investeringar inom energieffektivitet och stödja inträdandet av nya marknadsaktörer. Det skapar en politisk drivkraft för energieffektivitet samtidigt som det ökar renoveringstakten för byggnader och spridningen av energieffektiv utrustning och teknik. Det är en central strategi för att bortom 2020 öppna upp för välbehövliga privata investeringar och affärsmöjligheter för EU-företag, särskilt när det gäller små och medelstora företag.

Förslaget innebär därför en förlängning bortom 2020 av sparplikten i fråga om energi samtidigt som nivån 1,5 % behålls, liksom möjligheten att utnyttja både kvotpliktsystem och alternativa åtgärder. Detta upprätthåller medlemsstaternas nuvarande flexibilitet när det gäller

hur de genomför sparplikten, i enlighet med sin politik och sina marknadsvillkor. Denna bestämmelse är central när det gäller att uppnå unionens energi- och klimatmål, eftersom ungefär hälften av de ytterligare besparingar som behövs för att uppnå ett energieffektivitetsmål på 30 % för 2030 förväntas komma från dess förlängning bortom 2020.

För att ytterligare stärka konsumenternas ställning föreslår kommissionen ett bättre tillhandahållande av information om deras förbrukning av värme och kyla och en förstärkning av deras rättigheter när det gäller mätning och fakturering av värmeenergi, särskilt för de som bor i flerbildshus. För att öka informationsfrekvensen införs en skyldighet att värmeförbrukningsmätare ska kunna fjärravläsas.

Förslaget förstärker de sociala aspekterna av energieffektivitet genom att kräva att energifattigdom ska beaktas i utformningen av kvotpliktsystem och alternativa åtgärder. De minskade energiräkningarna kommer också att särskilt gynna de mest sårbara konsumenterna.

Endast de artiklar i direktivet som behöver uppdateras för tidsfristen 2030 samt mättnings- och faktureringsbestämmelserna ingår i detta förslag. Förutom tekniska ändringar av standardkoefficienten i bilaga IV och av delegeringen i artikel 22 är de övriga artiklarna i direktivet oförändrade.

• **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Energieffektivitet och principen ”energieffektivitet först” står i centrum för strategin för energiunionen. Förslaget rationaliserar och förenklar de befintliga bestämmelserna och förbättrar enhetligheten med andra delar av paketet ”ren energi för alla européer”, nämligen den nya förordningen om styrning, den nya utformningen av elmarknaden och den uppdaterade lagstiftningen om förnybar energi.

Det kommer också att möjliggöra att den fulla potentialen hos direktivet om byggnaders energiprestanda uppnås, genom den ökade byggnadsrenoveringen med inriktning mot energieffektivitet. Leverantörer och distributörer av energi uppnår ofta sina mål på 1,5 % genom att genomföra energieffektivitetsåtgärder hemma hos sina enskilda kunder. Det länkade arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar ger exempel på god praxis från hela unionen när det gäller energieffektivitet¹.

Energieffektivitetsmålen är kopplade till klimatmålen och särskilt ansvarsfördelningsbeslutet² som fastställer medlemsstaternas utsläppsminskning för växthusgaser. Energieffektivitetspolitiken innebär ett markant ökat utnyttjande av energibesparande teknik i byggnader, industri och transport. Åtgärder för energieffektivitet är ett kostnadseffektivt sätt för att hjälpa medlemsstaterna att uppnå målen för utsläppshandelssystemet³ och

¹ SWD(2016) 404

² Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv:OJ.L_.2009.140.01.0136.01.ENG

³ Europeiska rådet har enats om EU:s mål för utsläppshandelssystemet att minska utsläppen med 43 % jämfört med 2005 och ett mål som inte omfattas av utsläppshandelssystemet (som omfattar ansvarsfördelningsbeslutet och markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk) för 2030 med 30 % under 2005 års nivåer, vilket ska genomföras genom nationella bindande mål.

ansvarsfördelningsbeslutet, eftersom det i artikel 7 i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna ska uppnå faktiska energibesparingar och därför uppmuntras till energieffektivitetsåtgärder i praktiken.

De föreslagna ändringarna av bestämmelserna om mätning och fakturering kommer att öka överensstämmelsen med lagstiftningen om den inre energimarknaden för elektricitet och bidra till andra EU-initiativ: Strategin för uppvärmning och kylning⁴ och ”En ny giv för energikonsumenterna”.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget grundas på artikel 194.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt som utgör den rättsliga grunden för bestämmelser om energi. Detta är även den rättsliga grunden för direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, som detta förslag ändrar. Eftersom fördraget innehåller en särskild energirelaterad rättslig grund är det lämpligt att använda den.

• Subsidiaritetsprincipen

Rättsakter om energieffektivitet antagna på EU-nivå avspeglar energins växande betydelse som politisk och ekonomisk utmaning och dess nära samband med områden som trygg energiförsörjning, klimatförändring, hållbarhet, den inre marknaden och ekonomisk utveckling. På grund av marknadsmisslyckanden och bristfällig reglering kommer kostnadseffektiva investeringar i energieffektivitet som motsvarar stora belopp att utebli, vilket kommer att leda till en energianvändningsnivå 2030 som inte är i linje med Europeiska rådets överenskommelse från oktober 2014. Energieffektivitetsmålen har hittills inte kunnat uppnås i tillräcklig utsträckning av medlemsstaterna på egen hand, och det behövs därför åtgärder på unionsnivå för att underlätta och stödja spridningen av verksamheter på nationell nivå. Subsidiaritetsprincipen respekteras eftersom medlemsstaterna kommer att behålla samma flexibilitet som idag när det gäller urvalet av sin policymix och sina tillvägagångssätt för att uppnå de energibesparingar som krävs senast 2030, inklusive hur besparingarna ska fasas in.

• Proportionalitetsprincipen

I enlighet med proportionalitetsprincipen går de föreslagna ändringarna inte utöver vad som är nödvändigt för att nå de angivna målen. De föreslagna ändringarna av den nuvarande lagstiftningsramen kommer att anpassas till tidsramen 2030 och öka tydligheten och tillämpbarheten. Det rekommenderade alternativet som utvärderats för artikel 7 går inte utöver vad som är nödvändigt för att förverkliga målen (besparingskravet till 2030). I konsekvensbedömningen anges varför det är lämpligt att samma takt på 1,5 % per år även blir kvar under den nya perioden (2021–2030).

Tillämpningsområdet för de föreslagna inslagen i alternativen är begränsade till de aspekter som kräver insatser från unionen (fastställande av besparingskrav och inrättande av en trovärdig besparingsram för att säkerställa att dessa besparingar uppnås).

⁴ COM(2016) 51 final, 16.2.2016.

Ändringsförslagen om förenkling och förtydligande kommer att göra det lättare för medlemsstaterna att genomföra bestämmelserna och att uppfylla energibesparingskraven.

Ändringsförslagen till artiklarna 9–11 kommer sannolikt inte att få någon större effekt på hur medlemsstaterna redan behandlar skyldigheter om mätning och fakturering för energikonsumenter, och lämpliga tidsfrister har fastställts för skyldigheter rörande anordningar som kan fjärravläsas.

- **Val av instrument**

Eftersom förslaget innebär en ändring av ett befintligt direktiv är ett ändringsdirektiv det enda lämpliga instrumentet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Ett offentligt samråd inleddes den 4 november 2015 för att få feedback och synpunkter från berörda parter. I linje med god praxis togs svar till enkäten emot under mer än tolv veckor.

Till undersökningen på nätet inkom 332 svar och de funktionella e-postadresserna fick ytterligare 69 dokument, antingen som ett komplement till eller i stället för enkätbaserade svar. De flesta bidragen kom från branschorganisationer (140), privata företag (47) och icke-statliga organisationer (33). Totalt 19 centrala myndigheter lämnade in bidrag, inklusive 18 från EU och Norge. Av de 18 centrala statliga myndigheterna från EU begärde tre att få vara anonyma. De återstående 15 kom från Österrike, Belgien, Kroatien, Tjeckien, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Ungern, Lettland, Litauen, Nederländerna, Slovakien, Sverige och Förenade kungariket.

Ett mer målinriktat samråd med medlemsstaterna skedde genom mötet i kommittén för direktivet om energieffektivitet den 2 februari 2016 och mötet för samordnade åtgärder den 17–18 mars 2016.

Ytterligare synpunkter från intressenter samlades in genom tematiska seminarier, särskilt när det gäller övervakning och kontroll (3 februari 2016) och om handel med energibesparingar enligt artikel 7 (29 februari 2016).

Ett särskilt evenemang för intressenter med inriktning på de politiska alternativen ägde rum den 14 mars 2016 och diskussionen bidrog också till utarbetandet av konsekvensbedömningen (se slutsatserna nedan). Detta evenemang för intressenter med 282 deltagare från den europeiska industrin, det civila samhället och medlemsstaterna anordnades också för att diskutera de mål som fastställs för 2030. De flesta intressenter som uttryckte en åsikt stödde ett mål på upp till 40 % för 2030 men kom inte fram till någon slutgiltig åsikt om huruvida målet borde vara bindande.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Följande studier har beställts från externa konsulter:

- En slutlig rapport om tillämpningen av artikel 7 i energieffektivitetsdirektivet, från Ricardo-AEA/CE Delft.
- Ett utkast till en slutlig rapport om bedömning av kostnader och fördelar med kvotpliktsystem för energieffektivitet (EEOS, *Energy Efficiency Obligation Scheme*), från RAP.
- En analys till konsekvensbedömningen av artikel 7 i energieffektivitetsdirektivet, från Ricardo AEA/CE Delft (inom ramen för den tredje uppföljningsstudien om artikel 7).
- ”*Analysis of good practices and development of guidelines for accurate and fair allocation of costs for individual consumption of heating, cooling and domestic hot water in multi-apartment and multi-purpose buildings to support the implementation of relevant provisions of the Articles 9-11 of the Directive 2012/27/EU on energy efficiency*”, från Empirica.

För ändringsförslagen till artiklarna 1 och 3 användes energisystemmodellen Primes vid det nationella tekniska universitetet i Aten (NTUA). För den makroekonomiska modelleringen och analysen användes expertis från NTUA, Cambridge Econometrics och Ernst and Young.

• **Konsekvensbedömning**

Följande alternativ undersöktes:

För nivån på målet utvärderades en minskning av primärenergi, jämfört med ett referensvärde för 2007, på 27, 30, 33, 35 och 40 %. Vid fastställandet av målet analyserades en primär- och/eller slutlig energianvändning, en besparing eller en energiintensitet. När det gäller målets karaktär utvärderades följande alternativ:

- Alternativ 1: vägledande mål på EU-nivå och nationella mål.
- Alternativ 2: bindande EU-mål.
- Alternativ 3: bindande nationella mål.

För artikel 7:

- Alternativ 1: ingen åtgärd vidtas på EU-nivå, fortsatt vägledning om den rättsliga ramen och verkställighet fram till 2020.
- Alternativ 2: förlängning av artikel 7 till 2030.
- Alternativ 3: förlängning av artikel 7 till 2030, förenkling och uppdatering.
- Alternativ 4: förlängning av artikel 7 till 2030, ökad besparingstakt.

För artikel 9–11:

- Alternativ 1: förbättrat genomförande och ytterligare vägledning (alternativ utan lagstiftning).
- Alternativ 2: klargörande och uppdatering, bl. a. konsolidering av vissa bestämmelser för att öka överensstämmelsen med lagstiftningen om den inre energimarknaden.

Alla alternativ utvärderas i konsekvensbedömningen och jämförs med referensscenariot och med varandra. Bedömningen visade att en nivå över 27 % för energieffektivitetsmålet 2030 skulle ge större fördelar när det gäller sysselsättning och ekonomisk tillväxt, försörjningstrygghet, minskade växthusgasutsläpp, hälsa och miljö. På grundval av denna flerdimensionella analys togs ett politiskt beslut om ett bindande energieffektivitetsmål på 30 %. Som ett resultat av analysen är alternativ 3 för artikel 7 och alternativ 2 för artiklarna 9–11 att föredra eftersom dessa är de mest ändamålsenliga och effektiva för att uppnå de önskade målen och eftersom de är förenliga med EU:s övriga politikområden.

Förlängning av artikel 7 till 2030 enligt det rekommenderade alternativet kommer att bidra till att minska energianvändningen och CO₂-utsläppen och kommer också att leda till förbättringar i luftkvaliteten.

När det gäller sociala effekter kommer det rekommenderade alternativet att få en positiv effekt på sysselsättningen: En granskning av mer än 20 studier har visat att varje 1,2 miljoner euro som satsas på energieffektivitet stöder omkring 23 arbetstillfällen i energieffektivitetsbranschen. Genom att tillämpa detta förhållande på de totala utgifterna för energiföretag i t.ex. Österrike, Danmark, Frankrike, Italien och Förenade kungariket, och med antagande av en hävstångsfaktor på 2, tyder det på att upp till 100 000 arbetstillfällen stöds av kvotpliktsystemen för energieffektivitet i dessa länder. En positiv effekt för de ”energifattiga” förväntas också: En studie som genomfördes 2013 för Europeiska investeringsbanken kom fram till att en minskning av energikostnaderna tack vare energieffektivitetsåtgärder skulle kunna lindra energifattigdomen och bidra till att lösa problem som hänger samman med ojämlikhet och social utslagning.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Förslaget undantar inte mikroföretag, men direktivet innehåller särskilda bestämmelser för små och medelstora företag, vilka inte omfattas av skyldigheten att genomföra en energibesiktning vart fjärde år. Medlemsstaterna är skyldiga att utarbeta program som uppmuntrar små och medelstora företag att genomföra energibesiktningar, och de får inrätta stödordningar för att täcka kostnaderna för sådana energibesiktningar.

Energisparplikten i artikel 7 i direktivet leder i praktiken ofta till många småskaliga energibesparingsåtgärder, särskilt när det gäller byggnadsrenovering. De små och medelstora företagen, t.ex. små byggföretag, drar nytta av dessa affärsmöjligheter och en förlängning av artikel 7 bortom den nuvarande gränsen 2020 till 2030 kommer att innebära att denna positiva effekt fortsätter. Spridningen av avtal om energiprestanda har lett till att energileverantörer använder energitjänsteföretag som ofta är små och medelstora företag.

Under 2016 genomförde kommissionen en kontroll av byggbranschens ändamålsenlighet inom politikområdena inre marknad och energieffektivitet som konstaterade att EU:s lagstiftning om energieffektivitet på det hela taget har haft en positiv inverkan på byggsektorn, vilket leder till ökade affärsmöjligheter kopplade till energieffektiv renovering av byggnader.

De föreslagna ändringarna om mätning och fakturering gentemot energikonsumenterna kommer att förtydliga och uppdatera nuvarande bestämmelser för att ta hänsyn till utvecklingen och fördelarna med anordningar för att fjärravläsa användningen av värmeenergi och utöka informationen om den egna energianvändningen och dess frekvens.

De föreslagna ändringarna av direktivet kommer att förenkla och förtydliga genomförandet för medlemsstaterna, och kommer att, så långt som möjligt, minimera överlappningar med annan energilagstiftning och -politik.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta förslag innebär en ändring av ett befintligt direktiv om energieffektivitet, och även om kraven förlängs i tid, förväntas inte detta leda till ytterligare stora budgetmässiga eller administrativa kostnadskonsekvenser för de offentliga myndigheterna i medlemsstaterna eftersom de redan har åtgärder och strukturer på plats. I de flesta fall förs de kostnader som hänger samman med åtgärderna enligt kvotpliktsystemen för energieffektivitet över till slutkonsumenterna, men de gynnas också av minskade energikostnader tack vare minskad energianvändning.

Förslaget påverkar inte EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

• **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Detta förslag ändrar inte medlemsstaternas nuvarande rapporteringsskyldigheter. Lagstiftningsförslaget om styrningen av energiunionen kommer att säkerställa att ett öppet och tillförlitligt planerings-, rapporterings- och övervakningssystem inrättas, baserat på integrerade nationella energi- och klimatplaner och lägesrapporter från medlemsstaterna, för en regelbunden bedömning av genomförandet av nationella planer. Detta kommer att minska den administrativa bördan för medlemsstaterna, men ändå göra det möjligt för kommissionen att övervaka medlemsstaternas framsteg mot deras energieffektivitetsmål och mot det övergripande EU-målet. Framgångsindikatorer i enlighet med det alternativ som rekommenderas när förslaget antas kommer att vara följande:

- Ett korrekt införlivande och genomförande av ändringarna i direktivet.
- Ökade framsteg mot de nationella energieffektivitetsmålen och EU:s energieffektivitetsmål.
- Mer information till konsumenterna om deras användning av värmeenergi.
- Minskad administrativ börda för medlemsstaterna och bättre rapportering om åtgärder och besparingar från medlemsstaterna.

I en av de föreslagna ändringarna av direktivet införs ett krav på kommissionen att göra en allmän översyn av direktivet senast den 28 februari 2024. Den befintliga vägledningen om artikel 7⁵ och artiklarna 9–11⁶ kommer att uppdateras för att återspegla de ändringar som görs genom detta förslag.

⁵ SWD(2013) 451 final,
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0451&from=EN>

⁶ SWD(2013) 48 final,

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artiklarna 1 och 3 i direktivet ändras för att lägga till unionens bindande energieffektivitetsmål på 30 % för 2030.

Det finns inga nationella bindande mål för medlemsstaterna, men deras vägledande nationella energieffektivitetsbidrag för 2030 kommer att anmälas i medlemsstaternas integrerade nationella energi- och klimatplaner. Kommissionen kommer att bedöma vägledande nationella energieffektivitetsbidrag för 2030 och kommer i lagstiftningsförslaget om styrningen av energiunionen att fastställa processen för att säkerställa att bidragen tillsammans uppnår unionens energieffektivitetsmål för 2030. Kommissionen utvärderar även framstegen när det gäller energieffektivitet i riktning mot målet för 2030 och föreslår ytterligare åtgärder om unionen inte är på rätt väg för att nå detta mål. I detta sammanhang kommer kommissionens bedömning av de kollektiva framsteg som gjorts i genomförandet av de integrerade nationella energi- och klimatplanerna att vara av central betydelse. I lagstiftningsförslaget om styrningen av energiunionen ingår även en bestämmelse om att kommissionen regelbundet ska utvärdera medlemsstaternas och hela unionens framsteg i riktning mot målen för 2030.

Artikel 4, där medlemsstaterna åläggs att upprätta långsiktiga strategier för att få till stånd investeringar i renoveringen av det nationella byggnadsbeståndet, kommer att tas bort från direktivet och läggas till i direktivet om byggnaders energiprestanda där det passar bättre till följd av initiativet om smart finansiering för byggnader, långsiktiga planer för nära-nollenergibyggnader och målet att minska koldioxidutsläppen från byggnader.

Artikel 7 ändras för att förlänga pliktperioden bortom 2020 till 2030 och för att göra det klart att medlemsstaterna kan uppnå de energibesparingar som krävs genom ett kvotpliktsystem för energieffektivitet, alternativa åtgärder eller en kombination av dessa båda metoder. Medlemsstaterna kommer att i någon mån kunna ta hänsyn till installation av ny teknik för förnybar energi på eller i byggnader. Bilaga V ändras också för att förenkla hur energibesparingar ska beräknas och för att klargöra vilka besparingar som är berättigade i den mening som avses i artikel 7. Detta är särskilt relevant i fråga om energibesparingar till följd av åtgärder för renovering av byggnader, vilka nu kan åberopas fullt ut.

Beräkningen av den mängd besparingar som krävs för perioden 2021–2030 kommer att fortsätta att grundas på den årliga genomsnittliga energiförsäljningen till slutkunder under de tre år som föregår inledandet av denna pliktperiod. Medlemsstaterna får redan inkludera sociala krav med inriktning på hushåll som påverkas av energifattigdom i sina kvotpliktsystem för energieffektivitet. Den ändrade artikel 7 stärker denna bestämmelse och kräver att medlemsstaterna tar hänsyn till energifattigdom i samband med utformningen av alternativa åtgärder. Kommissionen kommer att fortsätta att stödja tillgången till energieffektivitetsåtgärder för energifattiga konsumenter genom utbyte av bästa praxis.

Artikel 9 om mätare och artikel 10 om fakturering ändras för att göra dem tillämpliga endast på gas samtidigt som de kompletteras med nya, liknande och tydliga bestämmelser som endast är tillämpliga på uppvärmning, kylning och varmvatten för hushållsbruk som tillhandahålls från centrala källor.

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52013SC0448&from=EN>

En åtskillnad mellan slutkunder och slutkonsumenter införs för att klargöra tillämpligheten av bestämmelserna i flerfamiljshus med individuell mätning och byggnader för särskilda ändamål. Tydlig återkoppling i rätt tid till konsumenterna om deras faktiska energianvändning kan bidra till minskade energikostnader, men återkoppling fungerar bäst när den ges ofta. Anordningar för mätning av värmeenergi bör därför på sikt klara fjärravläsning så att konsumenterna på ett kostnadseffektivt sätt kan få uppgifter om användningen på regelbunden bas och till slut månadsvis. En ytterligare fördel med fjärravläsning är att konsumenterna inte behöver vara hemma för att släppa in den som ska avläsa mätaren i bostaden. Bilaga VII ändras också för att säkerställa överensstämmelse med artiklarna 9–11.

Bestämmelserna i artikel 15.5 och 15.8 i direktivet om omvandling, överföring och distribution av energi upphävs så att nya, motsvarande bestämmelser kan införas i de lagstiftningsförslag som ges inom ramen för initiativet om utformning av marknaden. När det gäller artikel 15.8 kommer detta att göras på ett sätt som säkerställer att de skyldigheter som medlemsstaterna åläggs genom dessa krav upprätthålls fullt ut.

Artikel 23 om delegerade befogenheter ändras för att slopa den nuvarande tidsfristen för delegering, som ersätts med den normala perioden på fem år som anges i överenskommelsen mellan Europaparlamentet och rådet i fråga om delegerade akter.

Artikel 24 kommer att ändras genom lagstiftningsförslaget om styrningen av energiunionen.

En allmän översynsklausul införs i direktivet, där det föreskrivs att kommissionen måste utvärdera direktivet och rapportera till Europaparlamentet och rådet senast den 28 februari 2024, och därefter vart femte år.

Primärenergifaktorn (PEF) i bilaga IV ändras för att ta hänsyn till tekniska framsteg. Detta kan ändras genom en delegerad akt, men det anses vara lämpligare att använda det här lagförslaget för att uppnå samma syfte.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁷,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande⁸,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- 1) Dämpad efterfrågan på energi är en av de fem dimensionerna i strategin för energiunionen som antogs den 25 februari 2015. Att förbättra energieffektiviteten kommer att gynna miljön, minska utsläppen av växthusgaser, förbättra försörjningstryggheten genom att minska beroendet av energiimport från länder utanför unionen, sänka energikostnaderna för hushåll och företag, bidra till att lindra energifattigdomen och leda till ökad sysselsättning och ekonomisk verksamhet i hela ekonomin. Detta är i linje med unionens åtaganden inom ramen för energiunionen och med den globala klimatagenda som upprättats genom Parisavtalet från december 2015 mellan parterna i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar.
- 2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU⁹ är ett steg i riktning mot energiunionen, enligt vilken energieffektivitet bör behandlas som en energikälla i sig. Principen ”energieffektivitet först” bör beaktas när nya regler fastställs för

⁷ OJ C , , s. .

⁸ OJ C , , s. .

⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 14.11.2012, s. 1).

försörjningssidan och andra politikområden. Kommissionen bör säkerställa att energieffektivitet och efterfrågefleksibilitet kan konkurrera på lika villkor med produktionskapaciteten. Energieffektivitet behöver övervägas inför varje beslut om planering och finansiering som är relevant för energisystem. Förbättringar av energieffektiviteten behöver förverkligas så fort detta är mer kostnadseffektivt än motsvarande lösningar på försörjningssidan. Detta bör bidra till möjligheten att utnyttja de många fördelarna med energieffektivitet för samhället i Europa, särskilt för dess medborgare och företag.

- 3) Europeiska rådet fastställde i oktober 2014 ett energieffektivitetsmål på 27 % för 2030, med en översyn senast 2020 ”med siktet inställt på en unionsnivå på 30 %”. I december 2015 uppmanade Europaparlamentet kommissionen att även utvärdera genomförbarheten av ett energieffektivitetsmål på 40 % för samma tidsperiod. Det är därför lämpligt att se över och ändra direktivet för att anpassa det till perspektivet mot 2030.
- 4) Det finns inga bindande mål på nationell nivå med perspektiv mot 2030. Det bör tydligt anges, i form av ett bindande mål på 30 %, att unionen måste uppnå sina energieffektivitetsmål på EU-nivå, uttryckta i primär- och slutlig energianvändning, år 2020 och 2030. Detta klargörande på EU-nivå bör inte begränsa medlemsstaterna eftersom deras frihet behålls så att de kan fastställa sina nationella bidrag baserade på antingen primär- eller slutlig energianvändning, primär- eller slutlig energibesparing eller energiintensitet. Medlemsstaterna bör fastställa sina nationella vägledande energieffektivitetsbidrag med hänsyn till att unionens energianvändning 2030 får vara högst 1 321 Mtoe primärenergi och högst 987 Mtoe slutlig energi. Detta betyder att användningen av primärenergi i unionen bör minska med 23 % och att användningen av slutlig energi i unionen bör minska med 17 %, båda i jämförelse med nivåerna för 2005. En regelbunden utvärdering av framstegen i riktning mot att uppnå unionsmålet för 2030 är nödvändig, och ingår i lagstiftningsförslaget om styrningen av energiunionen.
- 5) Medlemsstaternas skyldighet att upprätta långsiktiga strategier för att få till stånd investeringar i renovering av det nationella byggnadsbeståndet och anmäla dem till kommissionen bör tas bort från direktiv 2012/27/EU och läggas till Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU¹⁰ där det passar ihop med långsiktiga planer för nära-nollenergibyggnader och minskning av koldioxidutsläpp från byggnader.
- 6) Med tanke på ramen för klimat- och energipolitiken för 2030 bör energisparplikten förlängas bortom 2020. En förlängning av åtagandeperioden bortom 2020 skulle skapa ökad stabilitet för investerare och därmed uppmuntra till långsiktiga investeringar och långsiktiga energieffektivitetsåtgärder, såsom renovering av byggnader.
- 7) Medlemsstaterna är skyldiga att uppnå ett kumulativt krav på energibesparingar vid slutanvändning för hela pliktperioden som motsvarar de ”nya” besparingarna på 1,5 % av den årliga energiförsäljningen. Detta krav kan uppfyllas genom att nya politiska åtgärder som antas under den nya pliktperioden från den 1 januari 2021 till den 31

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda (EUT L 153, 18.6.2010, s. 13).

december 2030 eller av nya enskilda åtgärder till följd av politiska åtgärder som antagits före eller under den föregående perioden, men för vilka de enskilda åtgärder som leder till energibesparingar faktiskt införs under den nya perioden.

- 8) Långsiktiga åtgärder för energieffektivitet kommer att fortsätta att åstadkomma energibesparingar efter 2020, men för att bidra till EU:s energieffektivitetsmål för 2030 bör dessa åtgärder leda till nya besparingar efter 2020. Å andra sidan får energibesparingar som uppnåtts efter den 31 december 2020 inte räknas med vid beräkningen av den kumulativa besparing som krävs för perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020.
- 9) Nya besparingar bör gå utöver den vanliga verksamheten så att besparingar som skulle ha inträffat under alla omständigheter inte kan åberopas. För att beräkna effekten av de införda åtgärderna får endast nettobesparingar räknas, uppmätta som förändringar av energianvändningen som är direkt hänförliga till energieffektivitetsåtgärden i fråga. För att beräkna nettobesparingar bör medlemsstaterna upprätta ett referensscenario för hur situationen skulle utvecklas utan de politiska åtgärderna i fråga. De politiska åtgärderna bör utvärderas mot detta fastställda referensscenario. Medlemsstaterna bör ta hänsyn till att andra politiska åtgärder kan vidtas inom samma tidsram och att även dessa kan ha en inverkan på energibesparingar, så att inte alla förändringar som observerats sedan införandet av den politiska åtgärd som ska utvärderas kan hänföras endast till denna åtgärd. För att säkerställa att kravet på väsentlighet uppfylls bör åtgärderna från förpliktade, deltagande eller bemyndigade parter faktiskt bidra till att de åberopade besparingarna uppnås.
- 10) Energibesparingar till följd av tillämpningen av unionslagstiftning får inte åberopas såvida inte åtgärden i fråga går utöver det minimum som krävs enligt unionslagstiftningen i fråga, oavsett om detta sker genom fastställande av mer ambitiösa energieffektivitetskrav på nationell nivå eller genom åtgärdens inverkan. Samtidigt som det konstateras att renovering av byggnader är en väsentlig och långsiktig faktor för ökade energibesparingar är det nödvändigt att klargöra att alla besparingar till följd av åtgärder för att främja renovering av befintliga byggnader får åberopas om de utgör ett tillskott till utveckling som skulle ha skett i frånvaro av denna åtgärd, och om medlemsstaten visar att den förpliktade, deltagande eller bemyndigade parten faktiskt har bidragit till att de åberopade besparingarna uppnåtts genom åtgärden i fråga.
- 11) I enlighet med strategin för energiunionen och principerna om bättre lagstiftning, övervakning och kontroll bör bestämmelserna få större uppmärksamhet, bland annat kravet att kontrollera ett statistiskt representativt urval av åtgärder. Hänvisningar till en ”statistiskt signifikant procentandel och ett representativt urval” bör förstås som ett krav på upprättande av en delmängd av en statistisk population (energibesparande åtgärder) på ett sådant sätt att den exakt avspeglar hela populationen (alla energibesparande åtgärder), och därmed gör det möjligt att dra rimliga och tillförlitliga slutsatser om samtliga åtgärder.
- 12) Förbättringar av energieffektiviteten i byggnader bör särskilt gynna konsumenter som drabbats av energifattigdom. Medlemsstaterna kan redan kräva att de förpliktade parterna inkluderar sociala mål i energibesparande åtgärder i samband med energifattigdom, och denna möjlighet bör nu utvidgas till alternativa åtgärder och omvandlas till en skyldighet, samtidigt som medlemsstaterna får full flexibilitet vad

gäller storlek, omfattning och innehåll för sådana åtgärder. I enlighet med artikel 9 i fördraget bör unionens politik för energieffektivitet vara inkluderande och därför också säkerställa tillgängligheten till energieffektivitetsåtgärder för energifattiga konsumenter.

- 13) Energi som produceras från förnybar energi på eller i byggnader minskar den levererade fossila energin. En minskning av energianvändningen och användning av energi från förnybara energikällor i byggnadssektorn utgör viktiga åtgärder för att minska unionens energiberoende och utsläppen av växthusgaser, särskilt med tanke på ambitiösa klimat- och energimål för 2030 samt det övergripande åtagande som gjordes vid konferensen mellan parterna i Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (COP21) i Paris i december 2015. Medlemsstaterna bör därför kunna beakta att en viss mängd förnybar energi som produceras på eller i byggnader för egen användning uppfyller deras krav om energibesparingar. För detta ändamål bör medlemsstaterna tillåtas använda beräkningsmetoder som inrättats i enlighet med direktiv 2010/31/EU.
- 14) Som en del av de åtgärder som fastställs i kommissionens meddelande ”En ny giv för energikonsumenterna”, inom ramen för energiunionen och strategin för uppvärmning och kylning, bör konsumenternas rätt till tydlig och aktuell information om sin energianvändning stärkas. Artiklarna 9–11 och bilaga VII i direktiv 2012/27/EU bör ändras för att möjliggöra tätare och bättre återkoppling om energianvändning. Det bör också klargöras att rättigheter avseende fakturering och faktureringsinformation gäller för konsumenter av uppvärmning, kylning eller varmvatten från en central källa, även om de inte har några direkta individuella avtal med en energileverantör. I enlighet med dessa bestämmelser bör därför begreppet ”slutanvändare” omfatta de slutkunder som köper uppvärmning, kylning eller varmvatten för egen användning samt de boende i de enskilda enheterna i flerfamiljshus eller byggnader med flera användningsområden, där sådana enheter försörjs från en central källa. Termen ”individuell mätning” bör avse mätning av förbrukningen i enskilda enheter i sådana byggnader. Senast den 1 januari 2020 bör nyligen installerade värmemätare och värmekostnadsfördelare kunna fjärravläsas för att säkerställa kostnadseffektivt och regelbundet tillhandahållande av förbrukningsinformation. Den nya artikel 9a avses gälla endast uppvärmning, kylning och varmvatten som tillhandahålls från en central källa.
- 15) Vissa bestämmelser om omvandling, överföring och distribution av energi i artikel 15 i direktiv 2012/27/EU bör upphöra att gälla. Översynen av regelverket på energiområdet kan leda till att medlemsstaternas skyldigheter enligt de olika energirelaterade rättsakterna kan struktureras annorlunda. Denna omstrukturering bör inte påverka medlemsstaternas skyldighet att uppfylla de väsentliga kraven i direktiv 2012/27/EU som kan återinföras, helt eller delvis, i andra rättsakter.
- 16) Som återspeglning av den tekniska utvecklingen och den allt större andelen förnybara energikällor inom elproduktionssektorn bör standardkoefficienten för besparingar i kWh el ses över för att återspegla ändringar i primärenergifaktorn (PEF) för elektricitet. Beräkningarna av PEF för el är baserade på årsmedelvärden. Redovisningsmetoden för fysiskt energiinnehåll (*Physical energy content accounting method*) används för kärnkraftsgenererad el och värme och metoden för teknisk omvandlingsverkningsgrad (*Technical conversion efficiency method*) används för produktion av el och värme från fossila bränslen och biomassa. För förnybar energi från icke-brännbara källor är metoden den direkta motsvarigheten som är baserad på

tillvägagångssättet för total primärenergi (*Total primary energy approach*). För beräkning av primärenergins andel för el i kraftvärme tillämpas den metod som anges i bilaga II till direktiv 2012/27/EU. En genomsnittlig marknadsställning används snarare än en marginell. Omvandlingsverkningsgraden antas vara 100 % för icke-brännbara förnybara energikällor, 10 % för jordvärmekraftstationer och 33 % för kärnkraftverk. Total verkningsgrad för kraftvärme beräknas på grundval av de senaste statistiska uppgifterna från Eurostat. Vad beträffar systemgränser är metoden för produkters miljöavtryck (PEF) 1 för alla energikällor. Beräkningarna är baserade på den senaste versionen av Primes referensscenario. PEF-värdet är baserat på en prognos för 2020. Analysen omfattar EU:s medlemsstater och Norge. Uppgifterna för Norge är baserade på uppgifter från Entso-E.

- 17) För att säkerställa att bilagorna till direktivet och de harmoniserade referensvärden för effektivitet som avses i artikel 14.10 kan uppdateras är det nödvändigt att förlänga den delegering av befogenhet som beviljas kommissionen. .
- 18) Ett krav på en allmän översyn av detta direktiv och en rapport till Europaparlamentet och rådet senast den 28 februari 2024 bör införas, för att möjliggöra en utvärdering av effektiviteten hos direktiv 2012/27/EU.
- 19) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring av den 28 september 2011 om förklarande dokument¹¹ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- 20) Direktiv 2012/27/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 2012/27/EU ska ändras på följande sätt:

- 1) Artikel 1.1 ska ersättas med följande:

”1. I detta direktiv fastställs en gemensam ram för åtgärder för främjande av energieffektivitet inom unionen, för att säkerställa att unionens överordnade energieffektivitetsmål på 20 % för 2020 och bindande energieffektivitetsmål på 30 % för 2030 uppnås, och det banar väg för ytterligare förbättringar av energieffektiviteten bortom dessa datum. Genom direktivet införs bestämmelser som dels är avsedda att avlägsna hinder på energimarknaden och avhjälpa marknadsmisslyckanden som hindrar effektiviteten i försörjningen och användningen av energi, dels lägger grunden för fastställandet av vägledande nationella energieffektivitetsmål och energieffektivitetsbidrag för 2020 och 2030.”.

¹¹ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- 2) Artikel 3 ska ersättas med följande:

”Artikel 3
Energieffektivitetsmål

1. Varje medlemsstat ska ange ett vägledande nationellt energieffektivitetsmål för 2020, grundat på antingen primär- eller slutlig energianvändning, primär- eller slutlig energibesparing eller energiintensitet. Medlemsstaterna ska anmäla dessa mål till kommissionen i enlighet med artikel 24.1 och del 1 i bilaga XIV. När de gör detta ska de också uttrycka dessa mål som en absolut nivå av primärenergianvändning och slutlig energianvändning 2020 och förklara hur och utifrån vilka data detta har beräknats.

När medlemsstaterna fastställer dessa mål ska de beakta

- a) att unionens energianvändning 2020 får vara högst 1 483 Mtoe primärenergi och högst 1 086 Mtoe slutlig energi,
- b) de åtgärder som anges i detta direktiv,
- c) de åtgärder som antagits för att nå de nationella energibesparingsmål som antagits i enlighet med artikel 4.1 i direktiv 2006/32/EG beaktas, och
- d) andra åtgärder för att främja energieffektiviteten inom medlemsstaterna och på unionsnivå.

När medlemsstaterna fastställer dessa mål får de också beakta nationella omständigheter som påverkar användningen av primärenergi, såsom

- a) återstående potential för kostnadseffektiva energibesparingar,
- b) bruttonationalproduktens utveckling och prognos,
- c) förändringar i importen och exporten av energi,
- d) utveckling av alla förnybara energikällor, kärnenergi, avskiljning och lagring av koldioxid, och
- e) s.k. tidiga åtgärder.

2. Senast den 30 juni 2014 ska kommissionen bedöma vilka framsteg som gjorts och sannolikheten för att unionen 2020 ska kunna uppnå en primärenergianvändning på högst [1 483] Mtoe och en slutlig energianvändning på högst [1 086] Mtoe.

3. Vid den bedömning som avses i punkt 2 ska kommissionen

- a) summera medlemsstaternas inrapporterade nationella vägledande energieffektivitetsmål,
- b) bedöma om summan av de målen kan anses utgöra en tillförlitlig fingervisning om huruvida unionen som helhet är på rätt väg, med hänsyn tagen till utvärderingen av den första årliga rapporten i enlighet med artikel

24.1 och till utvärderingen av de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet i enlighet med artikel 24.2,

- c) ta hänsyn till en kompletterande analys, på grundval av
- i) en bedömning av de framsteg som gjorts i fråga om energianvändning och energianvändning i förhållande till ekonomisk verksamhet på unionsnivå, däribland framsteg i fråga om effektiv energiförsörjning i medlemsstater som baserat sina nationella vägledande mål på slutlig energianvändning eller slutliga energibesparingar, bland annat framsteg som beror på att dessa medlemsstater följt kapitel III i detta direktiv,
 - ii) resultat av modelleringsverksamhet avseende framtida energianvändningstendenser på unionsnivå,
- d) jämföra resultaten enligt leden a–c med den energianvändning som skulle behövas för att uppnå en energianvändning 2020 på högst 1 483 Mtoe primärenergianvändning och/eller högst 1 086 Mtoe slutlig energianvändning.

4. Varje medlemsstat ska fastställa vägledande nationella energieffektivitetsbidrag i riktning mot unionens mål för 2030 som avses i artikel 1.1, i enlighet med artiklarna [4] och [6] i förordning (EU) XX/20XX [Governance of the Energy Union]. Medlemsstaterna ska, när de fastställer sina nationella vägledande energieffektivitetsbidrag, ta hänsyn till att unionens energianvändning 2030 får vara högst [1 321] Mtoe primärenergi och högst [987] Mtoe slutlig energi. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bidrag till kommissionen som en del av sina integrerade nationella energi- och klimatplaner, i enlighet med det förfarande som fastställs i artiklarna [3] och [7]–[11] i förordning (EU) XX/20XX [Governance of the Energy Union].”.

3) Artikel 7 ska ersättas med följande:

”Artikel 7 Energisparplikt

1. Medlemsstaterna ska uppnå en ackumulerad energibesparing vid slutanvändning som minst motsvarar följande:

- a) Nya besparingar varje år från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020 på 1,5 % i volym av den årliga energiförsäljningen till slutkunder, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2013.
- b) Nya besparingar varje år från och med den 1 januari 2021 till och med den 31 december 2030 på 1,5 % i volym av den årliga energiförsäljningen till slutkunder, som genomsnitt för den senaste treårsperioden före den 1 januari 2019.

Medlemsstaterna ska fortsätta att uppnå nya årliga besparingar på 1,5 % för tio år i taget efter 2030 om översyner av kommissionen senast 2027 och därefter vart tionde

år visar att detta är nödvändigt för att uppnå unionens långsiktiga energi- och klimatmål för 2050.

Vid tillämpning av led b, och utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 2 och 3, får medlemsstaterna bara räkna de energibesparingar som följer av de nya politiska åtgärder som införs efter den 31 december 2020 eller politiska åtgärder som införs under perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020, förutsatt att det kan visas att dessa åtgärder leder till enskilda åtgärder som vidtas efter den 31 december 2020 och som leder till besparingar.

Den energivolym som säljs och som används i transporter får helt eller delvis undantas från dessa beräkningar.

Medlemsstaterna ska bestämma hur den beräknade mängden nya besparingar ska fördelas över varje period som avses i leden a och b, förutsatt att de totala kumulativa besparingar som krävs har uppnåtts i slutet av varje period.

2. Med förbehåll för punkt 3 får varje medlemsstat

- a) genomföra den beräkning som krävs enligt led a i punkt 1 med användning av värdena 1 % för 2014 och 2015, 1,25 % för 2016 och 2017, och 1,5 % för 2018, 2019 och 2020,
- b) vid beräkningen helt eller delvis undanta den energi som säljs och används vid sådana industriella verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG,
- c) låta energibesparingar som uppnås i energiomvandlings-, distributions- och överföringssektorerna, inklusive infrastruktur för effektiv fjärrvärme och fjärrkyla, till följd av genomförandet av de krav som anges i artiklarna 14.4, 14.5 b, 15.1–15.6 och 15.9 räknas som sådana energibesparingar som krävs enligt punkt 1,
- d) räkna energibesparingar till följd av nya enskilda åtgärder som genomförts sedan den 31 december 2008, som fortsätter att ha verkan 2020 och senare, och som kan mätas och verifieras, som sådana energibesparingar som avses i punkt 1, och
- e) undanta från beräkningen för det energibesparingskrav som avses i punkt 1 den mängd energi som produceras på eller i byggnader för eget bruk till följd av politiska åtgärder för att främja nyinstallation av förnybar energiteknik.

3. Samtliga de alternativ som valts enligt punkt 2 får sammanlagt uppgå till högst 25 % av den mängd energibesparingar som avses i punkt 1. Medlemsstaterna ska tillämpa och beräkna effekten av de alternativ som valts för de perioder som avses i punkt 1 a och b separat:

- a) Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs för den period som avses i punkt 1 a får medlemsstaterna använda sig av punkt 2 a, b, c, och d.

- b) Vid beräkningen av den mängd energibesparingar som krävs för den period som avses i punkt 1 b får medlemsstaterna använda sig av punkt 2 b, c, d och e, om enskilda åtgärder i den mening som avses i led d fortsätter att ha en kontrollerbar och mätbar inverkan efter den 31 december 2020.
4. Energibesparingar som uppnåtts efter den 31 december 2020 får inte räknas med vid beräkningen av de kumulativa besparingar som krävs för perioden från och med den 1 januari 2014 till och med den 31 december 2020.
5. Medlemsstaterna ska säkerställa att de besparingar som följer av politiska åtgärder som avses i artiklarna 7a, 7b och 20.6 beräknas i enlighet med bilaga V.
6. Medlemsstaterna ska uppnå de erforderliga energibesparingarna enligt punkt 1, antingen genom att inrätta ett kvotpliktsystem för energieffektivitet som avses i artikel 7a eller genom att anta alternativa åtgärder som avses i artikel 7b. Medlemsstaterna får kombinera ett kvotpliktsystem för energieffektivitet med alternativa politiska åtgärder.
7. Medlemsstaterna ska visa att energibesparingar inte räknas dubbelt i de fall där inverkan av politiska åtgärder eller enskilda åtgärder överlappar varandra.”.
- 4) Följande artiklar 7a och 7b ska införas:

”Artikel 7a

Kvotpliktsystem för energieffektivitet

1. Om medlemsstater beslutar sig för att uppfylla sina skyldigheter när det gäller att uppnå den mängd besparingar som krävs enligt artikel 7.1 genom ett kvotpliktsystem för energieffektivitet ska de säkerställa att förpliktade parter som avses i punkt 2 och som bedriver verksamhet inom varje medlemsstats territorium, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 7.2, uppnår det mål med en ackumulerad energibesparing i slutanvändningsledet som fastställs i artikel 7.1.
2. Medlemsstaterna ska på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier utse förpliktade parter bland energidistributörer och/eller företag som säljer energi i detaljistledet och bedriver verksamhet inom medlemsstatens territorium, och får inbegripa drivmedelsdistributörer eller drivmedelsåterförsäljare som bedriver verksamhet inom medlemsstatens territorium. Mängden energibesparingar som behövs för att fullgöra skyldigheten ska uppnås av de förpliktade parterna bland slutkunderna, utsedda av medlemsstaten, oberoende av den beräkning som görs enligt artikel 7.1, eller, om medlemsstaterna så beslutar, med hjälp av certifierade besparingar som härrör från andra parter, i enlighet med vad som anges i punkt 5 b.
3. Medlemsstaterna ska uttrycka mängden energibesparingar som krävs av varje förpliktad part som antingen slutlig energianvändning eller primärenergianvändning. Den metod som väljs för att uttrycka den mängd energibesparingar som krävs ska även användas för att beräkna de besparingar som de förpliktade parterna åberopar. De omvandlingsfaktorer som anges i bilaga IV ska tillämpas.
4. Medlemsstaterna ska införa system för mätning, kontroll och verifiering, inom ramen för vilka dokumenterade besiktningar ska utföras på en statistiskt signifikant

andel och ett representativt urval av de åtgärder för förbättrad energieffektivitet som införs av de förpliktade parterna. Denna mätning, kontroll och verifiering ska göras oberoende av de förpliktade parterna.

5. Inom kvotpliktsystemet för energieffektivitet gäller följande för medlemsstaterna:

- a) De ska inkludera krav med ett socialt mål i den sparplikt som införs, bland annat genom att kräva att en andel av de energieffektivitetsåtgärder som ska genomföras prioriteras i hushåll som påverkas av energifattigdom och i subventionerat boende.
- b) De får tillåta förpliktade parter att gentemot sin skyldighet medräkna certifierade energibesparingar som uppnått av leverantörer av energitjänster eller andra tredje parter, inklusive i de fall där förpliktade parter genom andra statligt godkända organ eller genom offentliga myndigheter främjar åtgärder som eventuellt inbegriper formella partnerskap och eventuellt kombineras med andra finansieringskällor. Om medlemsstaterna medger detta, ska de säkerställa att det finns en godkännandeprocess som är tydlig, transparent och öppen för alla marknadsaktörer och som syftar till att minimera certifieringskostnaderna.
- c) De får tillåta förpliktade parter att räkna besparingar under ett visst år som om de i stället uppnått under något av de fyra föregående eller tre följande åren, dock ej längre än till utgången av de pliktperioder som anges i artikel 7.1.

6. Medlemsstaterna ska en gång om året offentliggöra de energibesparingar som uppnått av varje förpliktad part eller av varje delkategori av förpliktade parter och sammanlagt inom ramen för kvotpliktsystemet.

Artikel 7b **Alternativa politiska åtgärder**

1. Medlemsstater som beslutar sig för att uppfylla sina skyldigheter när det gäller att uppnå de besparingar som krävs enligt artikel 7.1 genom alternativa politiska åtgärder ska säkerställa att de energibesparingar som krävs enligt artikel 7.1 uppnås bland slutkunderna.

2. Vid utformningen av andra politiska åtgärder för att uppnå energibesparingar ska medlemsstaterna ta hänsyn till effekten på hushåll som påverkas av energifattigdom.

3. För alla åtgärder utom de som avser beskattningsåtgärder ska medlemsstaterna införa system för mätning, kontroll och verifiering, inom ramen för vilka dokumenterade besiktningar ska utföras på en statistiskt signifikant andel och ett representativt urval av de åtgärder för förbättrad energieffektivitet som införs av de deltagande eller bemyndigade parterna. Denna mätning, kontroll och verifiering ska göras oberoende av de deltagande och bemyndigade parterna.”.

5) Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

a) Titeln ska ersättas med följande:

”Mätning för gas”.

b) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska säkerställa att slutanvändare av naturgas, så långt det är tekniskt möjligt, ekonomiskt rimligt och proportionerligt i förhållande till möjliga energibesparingar, har individuella mätare som till ett konkurrenskraftigt pris korrekt visar slutanvändarens faktiska energianvändning och ger information om faktisk användningstid.”.

c) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Inledningsfrasen ska ersättas med följande:

”När och i den utsträckning som medlemsstaterna genomför system för smarta mätare och inför smarta mätare för naturgas i enlighet med direktiv 2009/73/EG”.

ii) Leden c och d ska utgå.

d) Punkt 3 ska utgå.

6) Följande artikel ska införas som artikel 9a:

”Artikel 9a

Kollektiv mätning, individuell mätning och kostnadsfördelning för uppvärmning och kylning och varmvatten för hushållsbruk

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att slutkunderna för fjärrvärme, fjärrkyla och varmvatten för hushållsbruk tillhandahålls individuella mätare som till ett konkurrenskraftigt pris korrekt visar slutkundens faktiska energianvändning.

När en byggnad försörjs med värme och kyla eller varmvatten från en central källa som försörjer flera byggnader, eller från ett nät för fjärrvärme och fjärrkyla, ska en värme- eller varmvattenmätare alltid installeras vid värmeväxlaren eller leveranspunkten.

2. I flerfamiljshus och byggnader med flera användningsområden som har en central värme-/kylkälla, eller som försörjs från fjärrvärme- och fjärrkylsystem, ska individuella mätare installeras för att mäta användningen av värme eller kyla eller varmvatten i varje byggnadsenhet.

När användning av individuella mätare inte är tekniskt genomförbart eller kostnadseffektivt för att mäta värme eller kyla i varje byggnadsenhet, ska individuella värmekostnadsfördelare användas för att mäta energianvändningen i varje radiator, om inte medlemsstaten i fråga visar att det inte skulle vara kostnadseffektivt att installera sådana värmekostnadsfördelare. I dessa fall får alternativa kostnadseffektiva metoder för mätning av användningen övervägas.

Villkoren för avsaknad av teknisk genomförbarhet och kostnadseffektivitet ska tydligt anges och offentliggöras av varje medlemsstat.

I nya byggnader som avses i första stycket, eller när en sådan byggnad genomgår omfattande renovering, såsom fastställs i direktiv 2010/31/EU, ska individuella mätare alltid tillhandahållas.

3. För flerfamiljshus och byggnader med flera användningsområden som försörjs med fjärrvärme eller fjärrkyla, eller där gemensamma värme- eller kylsystem för sådana hus dominerar, ska medlemsstaterna införa transparenta regler för fördelningen av kostnaden för uppvärmning, kylning och varmvattenanvändning i sådana byggnader, för att säkerställa öppenhet och insyn samt korrekt redovisning av individuell användning, inklusive

- a) varmvatten för hushållsbruk,
- b) värme från byggnadsinstallationer och för uppvärmning av gemensamma ytor (trappuppgångar och korridorer med radiatorer),
- c) uppvärmning eller kylning av lägenheter.

4. Installerade mätare och värmekostnadsfördelare ska från och med den 1 januari 2020 i enlighet med denna artikel utgöras av anordningar som kan fjärravläsas.

Mätare och kostnadsfördelare som redan har installerats men som inte kan fjärravläsas ska utrustas med denna förmåga eller ersättas med anordningar som kan fjärravläsas senast den 1 januari 2027, om inte medlemsstaten i fråga visar att detta inte är kostnadseffektivt.”.

7) Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

- a) Titeln ska ersättas med följande:

”Faktureringsinformation för gas”.

- b) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. När slutanvändarna inte har smarta mätare som avses i direktiv 2009/73/EG ska medlemsstaterna, senast den 31 december 2014, säkerställa korrekt faktureringsinformation baserad på faktisk användning i enlighet med punkt 1.1 i bilaga VII, för gas, i de fall där det är tekniskt möjligt och ekonomiskt försvarbart.”.

- c) I punkt 2 ska första stycket ersättas med följande:

”Mätare som installerats i enlighet med direktiv 2009/73/EG ska möjliggöra korrekt faktureringsinformation grundad på faktisk användning. Medlemsstaterna ska se till att slutanvändarna på ett enkelt sätt kan få tillgång till kompletterande information om historisk användning som möjliggör detaljerad kontroll.”.

- 8) Följande artikel ska införas som artikel 10a:

”Artikel 10a

Fakturerings- och förbrukningsinformation för uppvärmning och kylning och varmvatten för hushållsbruk

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att fakturerings- och förbrukningsinformation är korrekt och baserad på faktisk förbrukning, i enlighet med punkterna 1 och 2 i bilaga VIIa, för alla slutkonsumenter där mätare eller kostnadsfördelare finns installerade.

Utom i fallet med individuell mätning av förbrukning i enlighet med artikel 9a.2 får denna skyldighet fullgöras med hjälp av ett system med regelbunden självavläsning av slutkunden som meddelar energileverantören avläsningarna från sin mätare. Fakturering ska inte baseras på uppskattad användning eller en schablonavgift, annat än i de fall där slutkunden inte har uppgett någon mätaravläsning för ett visst faktureringsintervall.

2. Medlemsstater

- a) ska kräva att, om information om slutanvändarens energifakturer och historiska användning finns tillgänglig, den görs tillgänglig för en av slutanvändaren utsedd leverantör av energitjänster,
- b) ska säkerställa att slutkunderna kan välja elektronisk faktureringsinformation och e-faktura och att de på begäran får en klar och tydlig förklaring till hur fakturan har upprättats, särskilt om fakturorna inte är grundade på faktisk förbrukning,
- c) ska säkerställa att lämplig information tillhandahålls tillsammans med fakturan, baserad på faktisk användning, för alla slutkonsumenter i enlighet med punkt 3 i bilaga VII,
- d) får föreskriva att tillhandahållandet av faktureringsinformation, på slutkundens begäran, inte ska anses utgöra en betalningsbegäran. I sådana fall ska medlemsstaterna säkerställa att det erbjuds flexibla arrangemang för den faktiska betalningen.”.

- 9) Artikel 11 ska ändras på följande sätt:

- a) Titeln ska ersättas med följande:

”Kostnad för tillgång till mättnings- och faktureringsinformation för gas”.

- b) Punkt 2 ska utgå.

- 10) Följande artikel ska införas som artikel 11a:

”Artikel 11a

Kostnad för tillgång till mättnings- och faktureringsinformation för uppvärmning och kylning

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att slutkunderna får alla sina fakturor och sin faktureringsinformation om energianvändning utan kostnad och att slutkunderna kostnadsfritt och på lämpligt sätt även kan få tillgång till uppgifter om sin användning.
 2. Trots vad som sägs i punkt 1 ska fördelningen av kostnaderna för faktureringsinformationen om den individuella användningen av uppvärmning, kylning och varmvatten i flerfamiljshus enligt artikel 9a.2 göras utan vinstsyfte. Kostnader som härrör från överlåtandet av denna uppgift till en tredje part, till exempel en tjänsteleverantör eller den lokala energileverantören, inklusive mätning, fördelning och redovisning avseende faktisk individuell användning i sådana byggnader, får överföras till slutanvändarna, om dessa kostnader är rimliga.”.
- 11) Artikel 15 ska ändras på följande sätt:
- a) Punkt 5 ska ändras på följande sätt:
 - i) Första och andra stycket ska utgå.
 - ii) Tredje stycket ska ersättas med följande:

”Systemansvariga för överföringssystem och systemansvariga för distributionssystem ska uppfylla de krav som fastställs i bilaga XII.”.
 - b) Punkt 8 ska utgå.
- 12) I artikel 23 ska punkt 2 ersättas med följande:
- ”2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 22 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 4 december 2017. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av femårsperioden. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.”.
- 13) I artikel 24 ska följande punkt 12 läggas till:
- ”12. Kommissionen ska utvärdera detta direktiv senast den 28 februari 2024, och därefter vart femte år, och ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska, om så är lämpligt, åtföljas av förslag till ytterligare åtgärder.”.
- 14) Bilagorna ska ändras i enlighet med bilagan till detta direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska senast den **XXXX** [*ange här datumet tolv månader efter detta direktivs ikraftträdande*] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är

nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationella författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande